

ΕΝΑΣ ΕΡΩΣ ΜΕ ΑΚΑΝΘΙΝΟ ΣΤΕΜΜΑ

ΤΟ ΜΝΟΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΜΟΥ

(Αύθεντική εισαγωγή της Α. Β. Υ. της πριγκίπισσας 'Ασπασίας, χήρας του αλημονήτου βασιλέως 'Αλεξάνδρου)

(Copyright «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»—'Απαγορεύεται η άνδνημοσίαις)

ΛΣΤ'.

Σιγά-σιγά όμως, άρχισε ν' άντιλαμβάνεται την ποβαρότητα της καταστάσεώς του και ο 'Αλεξάνδρος.

Το μικρό και άσημαντο δάγκμα, είχε γίνει τώρα πληγή επικίνδυνη.

Ο βασιλεύς έψήνετο από τον πυρετό. Μάτην αγωνιζόντουσαν οι γιατροί να καταπολεμήσουν το κακό. Το κακό είχε προγρήσει κι' άπειλοσε τη ζωή του βασιλέως.

Έτσι ήρθε ημέρα, που ο 'Αλέξανδρος έχασε έντελώς το βάρος του. Άρχισε να φοβάται...

Πώς λοιπόν; Θα πέθαινε γύρω νέος; Θα σόβινε πάνω στο άνθος της νεότητός του, πάνω στην έρωτική του εύτυχία!...

Τώρα πειά εξήγησε την άφορητή των δακρύων της 'Ασπασίας. Ναι, αυτό ήταν. 'Η ούζυγός του ήξερε τον κίνδυνο που ύπηρχε, τον είχε μαντέψει ίσως και γι' αυτό θρηνούσε διακοκός, γι' αυτό ήταν τόσο άελπιμομένη.

'Η άελπισία του 'Αλεξάνδρου ήταν μεγάλη. 'Όσοσο διατήρησε την ψυχραιμία του. 'Ο Θεός είχε μεγάλο! σκεφτόταν. 'Ο Θεός θα κάμει το θαύμα του. Δέν θα μ' άφήση να πεθάνω τόσο νέος, τώρα που με βόηθησε να πραγματοποιήσω το έρωτικό μου όνειρο...»

Ποιός έξερι όμως τις μυστικές βουλές του 'Υψίστου; 'Ο 'Αλέξανδρος έμπιστεύονταν στο Θεό.

'Αλλά ο Θεός είχε άποφασίσει διαφορετικά στην περίπτωση αυτή...

Μιά νύχτα που ο βασιλεύς είχε δυνατό πυρετό, η 'Ασπασία καθάταν πλάι του και σιγόκλαιγε.

Παρ' όλο του τον πυρετό, ο 'Αλέξανδρος καταλάβαινε τί γίνεται γύρω του. Και σέ μία στιγμή, που όλοι οι άλλοι είχαν φύγει από το δωμάτιο του άθεου, ο βασιλεύς άνοιξε τά μάτια του και τό στήριξε πάνω στην αγαπημένη του.

'Η 'Ασπασία δέν άντέληφθη τίποτε. Και μόνον ύστερα από αρκετές στιγμές γύρισε προς τό μέρος του 'Αλεξάνδρου, τον είδε εξακμιά να την κυττάζει και θέλησε να σφογγίση τά δάκρυά της.

—Κλάις, άγάπη μου; τί ρώτησε ο βασιλεύς.

—'Η 'Ασπασία έκρυψε τό πρόσωπό της μέ τό μαντήλι της.

—Είπε λοιπόν τόσο κρίσιμη η κατάσταση μου; Ξαναρώτησε ο 'Αλέξανδρος, άναπνεύοντας μέ δυσκολία.

—'Όχι, όχι, άπάντησε παραγμένη η 'Ασπασία. Τί ιδέες είν' αυτές που βάζεις στο μυαλό σου, 'Αλέξανδρε;

Ο βασιλεύς χαμογέλασε πικρά, μέ συγκρατάσαι.

—'Ισως ν' άπατάμαι, είπε.

—'Ασφαλώς ύπερβάλλεις τά πράγματα, 'Αλέξανδρε. Δέν έχεις τίποτε.

—Μακίρι να είναι έτσι, Μπίκα μου, 'Όσοσο πρέπει να είμαστε λογικοί και φρόνιμοι. Ποιός έξερι τί γίνεται!...

—Τί θές να πής, 'Αλέξανδρε;

—Θέλω να πώ ότι πρέπει να κανονισθώ τό ζήτημα του γάμου μας. Δέν έννοώ να σ' άφήσω χωρίς καμμιά προστασία, χωρίς κανένα πόρο ζωής άν... 'Η 'Ασπασία άναλόηθηκε πάλι σέ δάκρυα.

—'Αλέξανδρε, αγαπημένε μου, γιατί μου τά λές αυτά; ψιθύρισε συντετριμμένη. Μά δέν έχεις τίποτε, άπολίτως τίποτε. Μη βάζεις τέτοιες ιδέες στο μυαλό σου. Θα γίνης πολύ

γρήγορα καλά. Αυτή είναι κι' η γνώμη των γιατρών άλλωστε.

—Μπίκα μου, μην κλαίς. Έστω, δέν έχω τίποτε τό σοβαρό. Το παραδέχομαι. Τί μάς έμποδίζει όμως να έπωφεληθούμε της εύκαιρίας αυτής και να κανονίσουμε τό ζήτημά μας;

Ο 'Αλέξανδρος μιλούσε λογικά.

Τί θα γινόταν η αγαπημένη του αν πέθαινε άξαφνα;

Μά η 'Ασπασία δέν ήθελε ν' άκούση τίποτε.

Τι την ένδιέφερε αυτή τό μέλλον, όταν ο αγαπημένος της δέν θα ζούσε πειά;

Τι την ένδιέφεραν οι τίτλοι και τά χρήματα, όταν ο λατρευτός της θα κείτοταν στο χώμα;

Ο 'Αλέξανδρος έμάντευε τις σκέψεις της. Κι' άποφασισμένος όπως ήταν να κανονισθώ τό ζήτημα του γάμου του, πριν κλείσει τά μάτια του, αν έτσι ήταν τό θέλημα του Θεού, σκεφτηκε να βίθει μία από τις πλέον τρυφερές χορδές της καρδιάς της συζύγου του.

—'Ακουσέ με, Μπίκα μου, τίς είπε.

'Η 'Ασπασία όμως έφερε τό χέρι της στα χάλη του και τό άπάντησε:

—Μη μου πής λέξι πειά, 'Αλέξανδρε. Τό θεωρώ δυσόισιο αυτό που κάνεις. Κι' έκτός αυτού κουράζσαι, αγαπημένε μου.

'Έχεις πυρετό. Δέν έχεις κοιμηθώ τόσες νύχτες τώρα. 'Ησυχάσε, 'Αλέξανδρε, σέ παρακαλώ.

—'Όποτε δέν σκέπτεσαι κάθολου τό παιδί μας, τό μέλλον, την εύτυχία του παιδιού μας; της ψιθύρισε μέ λυπημένη φωνή ο 'Αλέξανδρος.

Τά λόγια αυτά έφεραν τό άποτέλεσμα που προσδοκούσε ο βασιλεύς.

'Η τρυφερή χορδή της μητρικής καρδιάς είχε κραδαισθώ.

Τό παιδί τους!...

Ο καρπός του γάμου τους.

'Η χαρά η έλπίδα τους, δη τους η ζωή, όλες τους η ληχτάρες, όλα τους τά όνειρα...

'Η 'Ασπασία έπνιγετο και συνεταράσαστο από τους λυγμούς. Δέν σκεπτόταν τό παιδί τους, αυτή;

Δέν ένδιαφερόταν για τό παιδί τους!

'Έπειτα από τον 'Αλέξανδρο, μαζί μέ τον 'Αλέξανδρο, αυτό τό παιδί, αυτός ο πρώτος βλαστός της μεγάλης των άγάπης, ήταν όλη η εύτυχία της ζωής τους, όλη τους η παρηγορία, τό κουράγιο μπρός στα βόσανα και τις πικρίες.

Ο 'Αλέξανδρος έμάντευσε την βαθειά έντύπωση που κάταν τά λόγια του στην 'Ασπασία και έσπευσε να έπωφεληθώ της εύκαιρίας αυτής.

—Λοιπόν, Μπίκα μου, τίς είπε, χάριν του παιδιού μας, πρέπει να έπιμενουμε να κανονισθώ η έκκρεμής ύπόθεσίς μας.

—Τί σκέπτεσαι να κάμης; ρώτησε, κλαίγοντας πάντα η 'Ασπασία.

—Κάτι τό έντελώς άπλό και λογικό. Θα μιλήσω μέ τον κ. πρ. άπολυτοργά.

—Πότε;

—'Όταν έλθω να μ' έπισκεφθώ.

—'Αγαπημένε μου!... 'Αφου να καλύτερήψη λίγο η κατάσταση σου.

—'Όχι, Μπίκα! 'Ότι είναι να γίνη, πρέπει να γίνη γρήγορα.

'Η 'Ασπασία δέν έφερε άντίρρηση.

'Η έφερε καλά πώς σοο κι' αν έπέμενε, ο 'Αλέξανδρος δέν θ' άλλαξε γνώμη.

Μιά συστηριώδης φωνή του ψιθύριζε μέσα του ότι δέν έπρεπε να γάνη καιρό.

('Ακολουθεί)

